

CZEŚĆ II: ODNOWA

WPROWADZENIE DO ODNOWY

Termin *opatrność odnowy* oznacza działanie Boga zmierzające do przywrócenia istot ludzkich do pierwotnego, nieupadłego stanu, aby mogły osiągnąć cel stworzenia. Jak wyjaśniliśmy w Części I, ludzie upadli ze szczytu etapu wzrastania i od tamtej pory znajdują się pod panowaniem Szatana¹. Aby odnowić człowieka, Bóg stara się wyzwolić go spod wpływu Szatana. Zanim jednak będziemy mogli przeciąć więzy łączące nas z Szatanem i zostać odnowieni do stanu sprzed upadku, musimy zostać uwolnieni od grzechu pierworodnego. To zaś będzie możliwe jedynie wtedy, gdy narodziemy się na nowo przez Mesjasza, Prawdziwego Rodzica. Nasz proces odnowy przebiegać musi w następujący sposób: najpierw musimy przejść drogę oddzielenia się od Szatana, dzięki czemu zostaniemy symbolicznie odnowieni do takiego poziomu duchowego, jaki Adam i Ewa osiągnęli przed Upadkiem, czyli do szczytu etapu wzrastania. Na tej podstawie będziemy mogli przyjąć Mesjasza i odrodzić się przez niego, dzięki czemu w sposób rzeczywisty powrócimy do pierwotnego stanu sprzed Upadku. Następnie, podążając za Mesjaszem, powinniśmy wzrastać do pełnej dojrzałości i osiągnąć cel stworzenia.

Ponieważ *opatrność odnowy* jest Bożym dziełem odtworzenia, którego zamiarem jest urzeczywistnienie celu stworzenia, Bóg prowadzi ją zgodnie ze Swoją Zasadą. Zasada kierująca *opatrnością odnowy* nazywa się *Zasadą Odnowy*. Przyjrzymy się, w jaki sposób dokonuje się *opatrność odnowy*.

Część 1

ZASADA ODNOWY PRZEZ ODSZKODOWANIE

1.1 ODNOWA PRZEZ ODSZKODOWANIE

Zanim omówimy Zasadę Odnowy przez Odszkodowanie, musimy wyjaśnić, w jakiej zależności od Boga i Szatana znaleźli się ludzie w wyniku Upadku. Gdyby pierwsi przodkowie ludzkości nie upadli, ale osiągnęli doskonałość i zjednoczyli się z Bogiem w sercach, żyliby w pełnej i wyłącznej więzi z Bogiem. W wyniku Upadku jednak połączyli się więzami krwi z Szatanem, co pozwoliło mu wywierać ciągły wpływ na ich życie. Bezpośrednio po Upadku, kiedy Adam i Ewa byli już obciążeni grzechem pierworodnym, ale nie zdążyli jeszcze uczynić niczego dobrego ani złego, znaleźli się oni w pozycji pośredniej - między Bogiem i Szatanem, będąc podatni na wpływ obydwu. W konsekwencji wszyscy ich potomkowie także znajdują się w pozycji pośredniej. Weźmy jako przykład człowieka żyjącego w upadłym świecie, który nie wierzy w Jezusa, ale w życiu kieruje się sumieniem.

¹ Patrz Stworzenie 5.2.1; Upadek 4.1

Jeżeli nie popełnia złych czynów, Szatan nie może wciągnąć go do piekła; Bóg jednak też nie może wziąć go do Raju, dopóki nie uwierzy on w Jezusa. Człowiek ten pozostaje więc w pozycji pośredniej. Po śmierci jego duch będzie przebywał w pośredniej sferze świata duchowego, która nie jest ani Rajem ani piekłem.

W jaki sposób Bóg wyzwala spod wpływu Szatana upadłych ludzi, znajdujących się w pozycji pośredniej? Wiąż krwi istniejąca między Szatanem a człowiekiem pozwala mu wywierać wpływ na ludzkość. Dlatego człowiek musi spełnić pewien *warunek*, aby móc zostać uznanym przez Boga i powrócić do Niego. Z drugiej strony Szatan nie może zaprzeczyć, że Bóg jest Stwórcą ludzi. Nie może więc rościć sobie prawa do upadłego człowieka o ile ten nie stworzy do tego konkretnych podstaw. Upadły człowiek może przejść na stronę Boga, jeżeli ustanowi dobre warunki, lub na stronę Szatana, jeżeli ustanowi złe warunki.

Dla przykładu, kiedy rodzina Adama znajdowała się w pozycji pośredniej, Bóg nakazał dzieciom, Kainowi i Ablowi, złożenie ofiar. Bóg pragnął, by dzięki temu warunkowi Kain i Abel przeszli na Jego stronę i by mógł przez nich działać. Ponieważ Kain zabił Abła, ustanowiony został warunek dający Szatanowi prawo do nich. Bóg posłał do upadłych ludzi Jezusa, aby mogli przejść na Jego stronę dzięki warunkowi wiary w Zbawiciela. Niestety, wielu odrzuciło Jezusa i pozostało po stronie Szatana. Dlatego Jezus jest zarówno Zbawicielem, jak i Panem sądu.

Na czym zatem polega odnowa przez odszkodowanie? Kiedy ktoś utraci swoją pierwotną pozycję lub stan, musi spełnić pewne warunki, aby powrócić do sytuacji wyjściowej. Ustanawianie takich warunków odtworzenia nazywa się *odszkodowaniem*. Aby odzyskać utraconą reputację, pozycję lub zdrowie, człowiek musi podjąć konieczne wysiłki lub zapłacić odpowiednią cenę. Przypuśćmy, że dwoje ludzi kiedyś się kochających poróżniło się; muszą oni podjąć pewne kroki, by się pogodzić i by dawna miłość zakwitła między nimi na nowo. Dlatego ludzie, którzy utracili stan łaski Bożej, muszą spełnić pewne warunki, aby odzyskać pierwotną pozycję. Ten proces odnowy pierwotnej pozycji i stanu drogą ustanawiania warunków nazywamy *odnową przez odszkodowanie*, a wypełniane warunki *warunkami odszkodowania*. Boże dzieło przywracania ludzi do pierwotnego, nie-upadłego stanu drogą warunków odszkodowania nazywamy *opatrznością odnowy przez odszkodowanie*.

Jak ma się wartość warunku odszkodowania do wartości tego, co zostało utracone? Istnieją trzy rodzaje warunków odszkodowania.

Rodzaj pierwszy to warunek odszkodowania o równej wartości. W tym przypadku odnowa dokonuje się drogą spełnienia warunku odszkodowania o wartości równej wartości tego, co zostało utracone. Przykładem takich warunków odszkodowania jest zadośćuczynienie za krzywdy i szkody. Do nich również odnosi się werset “życie za życie, oko za oko, ząb za ząb”².

Drugi rodzaj to warunek odszkodowania o mniejszej wartości. W tym przypadku odnowa dokonuje się dzięki spełnieniu warunku odszkodowania o wartości mniejszej niż wartość tego, co zostało utracone. Na przykład wierzyciel może okazać dobrą wolę i pod warunkiem spłaty części długu darować dłużnikowi resztę. Doskonałym przykładem warunku odszkodowania o mniejszej wartości jest odkupienie przez krzyż. Spełniając bardzo mały warunek odszkodowania, jakim jest wiara w Jezusa, otrzymujemy nieporównywalnie większą łaskę zbawienia, która daje nam obietnicę uczestnictwa w zmartwychwstaniu Jezusa. Spełniając warunek odszkodowania polegający na chrzcie wodą, możemy się odrodzić duchowo przez Jezusa i Ducha Świętego. Przyjmując chleb i wino w sakramencie Komunii

² Wj 21:23-24

Świętej otrzymujemy bezcenną łaskę uczestnictwa w ciele i krwi Chrystusa. Wszystko to są warunki odszkodowania o mniejszej wartości.

Trzeci rodzaj to warunek odszkodowania o większej wartości. Jeżeli człowiek nie spełnił wymaganego od niego warunku odszkodowania o mniejszej wartości, musi on spełnić inny warunek odszkodowania, tym razem dużo trudniejszy. Dla przykładu, ponieważ Abraham popełnił błąd podczas składania ofiary ze zwierząt, musiał go naprawić przez spełnienie warunku odszkodowania o większej wartości. Dlatego Bóg nakazał mu złożyć w ofierze jedyne syna Izaaka. Innym przykładem jest los Izraelitów, którzy nie potrafili zachować wiary w Bożą obietnicę podczas czterdziestu dni zwiadów w Kanaanie. Aby zadośćuczynić za ten błąd, musieli pozostać na pustyni przez czterdzieści lat, licząc po roku za każdy dzień zniweczonej misji zwiadowczej.³

Dlaczego w przypadku, gdy warunek odszkodowania musi zostać spełniony powtórnie, jego wartość zostaje zwiększona? Kiedykolwiek postać centralna w Bożej opatrności nie wypełni wymaganego od niej warunku przy pierwszej próbie, wówczas podczas kolejnej próby spełnić musi nie tylko sam ten warunek, ale dodatkowo naprawić błędy swych poprzedników.

Rozpatrzmy teraz metody wypełniania warunków odszkodowania. Powrót do pierwotnego stanu dokonuje się drogą odwrotną do tej, która doprowadziła do jego utraty. Dla przykładu: wiemy, iż naród wybrany odrzucił Jezusa i doprowadził do jego ukrzyżowania. Aby odkupić swój błąd, odzyskać utraconą pozycję i dostąpić zbawienia, naród wybrany musi pójść drogą odwrotną: kochać Jezusa i dobrowolnie wziąć jego krzyż na swe ramiona.⁴ Z tej właśnie przyczyny chrześcijaństwo stało się religią męczeństwa. Jesteśmy też świadomi, że Upadek człowieka sprawił, Bogu niezmierny ból. Aby temu zadośćuczynić, musimy dążyć do odzyskania swojej czystej, pierwotnej natury i starać się przynieść ukojenie Sercu Boga, żyjąc w posłuszeństwie wobec Jego Woli. Pierwszy Adam opuścił Boga, skutkiem czego jego potomkowie znaleźli się pod panowaniem Szatana. Jezus jako drugi Adam miał uwolnić ludzi od szatańskiego jarzma i przyprowadzić ich z powrotem do Boga. Aby odkupić błąd Adama, Jezus musiał pozostać absolutnie wierny i oddany Bogu nawet gdyby został przez Niego opuszczony. Możemy zatem zrozumieć złożone przyczyny, dla których Bóg musiał opuścić Jezusa w krytycznym momencie, tuż przed jego śmiercią na krzyżu.⁵ Zasada odszkodowania przejawia się również w systemie prawnym. Kary nakładane na przestępców przez państwo stanowią warunki odszkodowania, konieczne do utrzymania porządku w społeczeństwie.

Do kogo należy zadanie spełniania warunków odszkodowania? Wiemy, że ludzie mieli osiągnąć doskonałość drogą spełnienia własnej odpowiedzialności. Posiedliby wówczas prawo do panowania nawet nad aniołami. Jednak nasi pierwsi przodkowie nie wypełnili swej odpowiedzialności, upadli i znaleźli się pod panowaniem Szatana. Aby uwolnić się spod władzy Szatana i ponownie osiągnąć zdolność panowania nad nim, my sami musimy ustanowić niezbędne warunki odszkodowania, wypełniając naszą część odpowiedzialności.

1.2 PODSTAWA PRZYJĘCIA MESJASZA

Mesjasz przychodzi jako Prawdziwy Rodzic ludzkości, ponieważ jedynie on jest w stanie usunąć grzech pierworodny i dać odrodzenie ludziom wywodzącym się od upadłych rodziców.⁶ Abyśmy jako ludzie upadli mogli zostać odnowieni do pierwotnego stanu, musimy

³ Lb 14:34

⁴ Lk 14:27

⁵ Mt 27:46

⁶ patrz Chrystologia 4.1.1

przyjąć Mesjasza. Zanim jednak będziemy mogli go przyjąć, musimy ustanowić *podstawę przyjęcia Mesjasza*.

Jakie warunki odszkodowania potrzebne są do ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza? Aby odpowiedzieć na to pytanie, musimy najpierw zrozumieć, w jaki sposób Adam miał osiągnąć cel stworzenia oraz jaki popełnił błąd, ponieważ warunek odszkodowania jest ustanawiany przez odwrócenie procesu odejścia od pierwotnego standardu.

Aby osiągnąć cel stworzenia Adam miał spełnić dwa warunki. Po pierwsze, powinien był ustanowić *podstawę wiary*. Warunkiem ustanowienia tej podstawy było ściśle przestrzeganie Bożego przykazania, zabraniającego spożywania owocu z drzewa poznania dobra i zła. Adam miał zachować Boże przykazanie w okresie wzrostu, który był czasem danym mu na wypełnienie własnej części odpowiedzialności. Okres ten opiera się na pewnych liczbach, które mają opatrnościowe znaczenie. Dlatego okres wzrastania można rozumieć jako czas przeznaczony na wypełnienie pewnych warunków określonych przez liczby.

Drugim warunkiem, jaki Adam powinien był spełnić, aby osiągnąć cel stworzenia, było ustanowienie *podstawy wcielenia*. Po stworzeniu niezachwianej podstawy wiary Adam miał zjednoczyć się w pełni z Bogiem, stwarzając tym samym podstawę wcielenia. Wypełniłby w ten sposób Pierwsze Błogosławieństwo Boże, stając się doskonałym ucieleśnieniem Słowa⁷ i człowiekiem o doskonałym charakterze. Możemy zatem stwierdzić, że gdyby Adam nie upadł, osiągnąłby cel stworzenia. Aby upadły człowiek mógł ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza, musi przejść podobną drogę: najpierw ustanowić podstawę wiary, a następnie podstawę wcielenia.

1.2.1 PODSTAWA WIARY

Ponieważ Adam nie dochował posłuszeństwa Słowu Bożemu i upadł, nie ustanowił podstawy wiary. Nie mógł więc stać się doskonałym ucieleśnieniem Słowa ani osiągnąć celu stworzenia. Aby upadli ludzie mogli powrócić do stanu umożliwiającego im osiągnięcie celu stworzenia, muszą najpierw odnowić przez odszkodowanie podstawę wiary, której nie zdołali ustanowić pierwsi przodkowie. Do odnowy podstawy wiary potrzebne są trzy aspekty warunków odszkodowania.

Po pierwsze, konieczna jest *postać centralna*. Od czasu upadku Adama Bóg poszukiwał postaci centralnych, które mogłyby odzyskać utraconą podstawę wiary. Z tego właśnie powodu nakazał On Kainowi i Ablowi złożenie ofiar. Później Bóg powoływał ludzi takich jak Noe, Abraham, Izaak, Jakub, Mojżesz, królowie izraelscy i Jan Chrzciciel jako postaci centralne i prowadził ich tak, by mogli zrozumieć i wypełnić Jego Wolę.

Po drugie, ofiarowany zostać musi *obiekt ofiarny*. Kiedy Adam stracił wiarę w Boga, utracił Słowo Boże, które miało prowadzić go na drodze wzrostu do doskonałości. Zachowywanie Bożego Słowa było dla Adama warunkiem ustanowienia podstawy wiary. Dlatego po Upadku ludzie nie mogli już więcej bezpośrednio otrzymywać Słowa Bożego, koniecznego do odnowy podstawy wiary. W tej sytuacji musieli składać w ofierze pewne obiekty ofiarne reprezentujące czy też zastępujące Słowo. W rezultacie upadku istoty ludzkie zdegradowane zostały do stanu niższego od całej reszty stworzenia, czego świadectwo daje Pismo Święte w słowach: "serce jest zdradliwsze niż wszystko inne."⁸ Dlatego w czasach poprzedzających epokę Starego Testamentu, drogą do ustanowienia podstawy wiary było składanie ofiar pochodzących ze świata przyrody lub reprezentujących stworzenie, czego

⁷ J 1:14

⁸ Jr 17:9

przykładem jest arka Noego. W ten sposób podstawa wiary służyła jednocześnie jako podstawa do odnowy wszystkich rzeczy stworzenia, które znalazły się pod władzą Szatana. W epoce Starego Testamentu obiektem ofiarnym, zastępującym pierwotne Słowo Boże było zasadniczo Słowo Boże w postaci objawionej w Prawie Mojżeszowym. Rolę obiektu ofiarnego, w zastępstwie Słowa, pełniła również Arka Przymierza, świątynia oraz różne postaci centralne. W epoce Nowego Testamentu za obiekt ofiarny służyło Słowo Boże w postaci objawionej przez Ewangelię oraz sam Jezus Chrystus, będący ucieleśnieniem Słowa Bożego. Z punktu widzenia ludzi, te obiekty ofiarne składane były w celu ustanowienia podstawy wiary. Natomiast z Bożej perspektywy celem ich ofiarowywania było utwierdzenie Jego panowania nad opatrnością.

Po trzecie, musi zostać spełniony *liczbowy okres odszkodowania*. W kolejnych rozdziałach wyjaśnimy, dlaczego poszczególne okresy w opatrności odnowy muszą mieć określony czas trwania oraz na jakich opatrnościowych liczbach oparta jest ich długość.⁹

1.2.2 PODSTAWA WCIELENIENIA

Jak zostało powiedziane wcześniej, aby upadli ludzie mogli urzeczywistnić cel stworzenia, muszą stać się doskonałym ucieleśnieniem Słowa, a więc osiągnąć stan, którego nie zdołali osiągnąć nasi pierwsi przodkowie. Abyśmy mogli stać się doskonałym ucieleśnieniem Słowa, musimy najpierw zostać oczyszczeni z grzechu pierworodnego przez Mesjasza. Zanim jednak będziemy mogli przyjąć Mesjasza, musimy ustanowić podstawę dla jego przyjęcia. Ustanowienie podstawy przyjęcia Mesjasza równoznaczne jest z ustanowieniem podstawy wiary i na jej bazie podstawy wcielenia. Kiedy przyjmiemy Mesjasza i osiągniemy pozycję równoważną tej, jaką zajmowali pierwsi przodkowie ludzkości przed Upadkiem, pozostanie jeszcze przed nami pewna droga do przejścia. Kiedy zjednoczymy się z Mesjaszem w Bożej miłości, poprowadzi on nas nieprzetartą jeszcze ścieżką wiodącą przez trzeci etap okresu wzrostu. Osiągnąwszy kres tej drogi, staniemy się doskonałym ucieleśnieniem Słowa.

Upadli ludzie mogą ustanowić podstawę wcielenia wypełniając *warunek odszkodowania dla usunięcia upadłej natury*. Ponieważ nasi pierwsi przodkowie upadli i zostali obciążeni grzechem pierworodnym, nie mogli udoskonalić swojej pierwotnej natury, danej im przez Boga. Zamiast tego rozwinęli w sobie cechy upadłej natury.¹⁰ Warunek odszkodowania dla usunięcia upadłej natury wypełniony zostanie wówczas, gdy upadły człowiek ustanowi podstawę wcielenia, na jej bazie przyjmie Mesjasza, zostanie przez niego oczyszczony z grzechu pierworodnego i w końcu odnowi swoją pierwotną naturę. W następnych rozdziałach wyjaśnimy, w jaki sposób ten warunek może zostać spełniony.¹¹

Część 2

PRZEBIEG OPATRZNOŚCI ODNOWY

2.1 EPOKI W OPATRZNOŚCI ODNOWY

Przedstawimy teraz, w oparciu o przekaz biblijny, przegląd całej drogi odnowy od czasów Adama i przeanalizujemy kolejne epoki w nim występujące. Przypomnijmy, że cel

⁹ patrz Okresy 2.4

¹⁰ patrz Upadek 4.6

¹¹ patrz Podstawa 1.2

Bożej opatrności odnowy zostanie osiągnięty wówczas, gdy upadli ludzie przygotują podstawę dla Mesjasza, a następnie przyjmą przychodzącego Zbawiciela i prowadzeni przez niego urzeczywistnią pierwotny cel stworzenia. Boża praca nad osiągnięciem tego celu rozpoczęła się już w rodzinie Adama. Jednak wypełnienie Woli Bożej zostało udaremnione, kiedy Kain zabił Abla. Dziesięć pokoleń później misja wypełnienia tego samego opatrnościowego zadania została przekazana rodzinie Noego. Bóg dokonał sądu potopem nad ludzkością, by oddzielić rodzinę Noego od złego świata i w oparciu o nią prowadzić dalej opatrność odnowy. Zamiarem Boga było wypełnienie celu opatrności odnowy dzięki ustanowieniu podstawy przyjęcia Mesjasza w rodzinie Noego oraz zesłanie do niej Zbawiciela. Osiągnięcie tego celu zostało jednak udaremnione przez upadły czyn Chama, drugiego syna Noego; dlatego opatrność Boża nie mogła być dalej prowadzona w oparciu o rodzinę Noego i Arkę. Aby doprowadzić opatrność odnowy do momentu jej ostatecznego spełnienia, które miało nastąpić w rodzinie Noego, Bóg potrzebował warunku dziesięciu pokoleń oraz czterdziestodniowego potopu. Z powodu błędu Chama oba te warunki zostały utracone na rzecz Szatana.

Po upływie czterystu lat, które były konieczne do odnowienia przez odszkodowanie tego, co zostało utracone przez stronę Boga, zadanie wypełnienia Woli Bożej powierzone zostało Abrahamowi. Gdyby Abraham ustanowił podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny dokładnie tak, jak to zaplanował Bóg, podstawa ta zostałaby rozszerzona do poziomu narodowego i nastąpiłoby wówczas przyjście Mesjasza. Ponieważ jednak Abraham nie złożył symbolicznej ofiary w sposób prawidłowy, wypełnienie Woli Bożej zostało po raz kolejny udaremnione. W wyniku błędu Abrahama okres dwóch tysięcy lat biblijnych od Adama do Abrahama¹², w ciągu którego Bóg poszukiwał ojca wiary, który mógłby przyjąć Mesjasza, został utracony na rzecz Szatana. Sytuacja Abrahama była jednak inna niż Noego. Chociaż nie złożył on prawidłowo ofiary symbolicznej, rodzinna podstawa przyjęcia Mesjasza została ostatecznie ustanowiona przez trzy pokolenia w jego rodzinie: samego Abrahama, Izaaka i Jakuba. W oparciu o tę podstawę Bóg pomnożył naród wybrany w ziemi egipskiej, rozszerzając podstawę przyjęcia Mesjasza na poziom narodowy. Dlatego właśnie Abraham nazywany jest ojcem wiary¹³. Oceniając znaczenie kolejnych epok w odniesieniu do opatrnościowego celu, jaki został w nich osiągnięty, możemy stwierdzić, iż trwający dwa tysiące lat okres od Adama do Abrahama służył znalezieniu jednego ojca wiary, który mógłby stworzyć podstawę do rozpoczęcia opatrności odnowy. Można więc powiedzieć, że właściwe dzieło Bożej opatrności odnowy rozpoczęło się od Abrahama.

Okres dwóch tysięcy lat od Adama do Abrahama został utracony na rzecz Szatana z powodu błędu, jaki popełnił Abraham podczas składania ofiary symbolicznej. Dlatego konieczne stało się ustanowienie przedziału czasowego, w którym ów okres dwóch tysięcy lat mogłyby zostać odnowiony przez odszkodowanie i przywrócony na stronę Boga. Takie jest znaczenie dwóch tysięcy lat od Abrahama do Jezusa. Gdyby Abraham prawidłowo złożył ofiarę symboliczną, przyjście Zbawiciela nastąpiłoby w oparciu o narodową podstawę przyjęcia Mesjasza, którą ustanowiliby bezpośredni potomkowie Abrahama. Opatrność odnowy zostałaby ukończona w owym czasie. Kolejna możliwość osiągnięcia celu opatrności odnowy zaistniała w czasach Jezusa. Gdyby ówczesnie żyjący Izraelici uwierzyli w Jezusa i zjednoczyli się z nim, ustanowiliby narodową podstawę przyjęcia Mesjasza. Życie Jezusa, reprezentującego cały naród żydowski, stałoby się ofiarą złożoną Bogu. Jezus w pozycji Mesjasza, w oparciu o narodową podstawę, dopełniłby dzieła opatrności odnowy.

¹² Według tradycji biblijnej pierwsi przodkowie ludzkości pojawili się na ziemi 6000 lat temu lub 2000 lat przed Abrahamem. Jest to symboliczna chronologia, za którą w rzeczywistości kryje się o wiele dłuższy okres, którego dokładne określenie pozostaje zadaniem nauki (przyp. wyd.).

¹³ Rz 4:11-12, 16-17

Podobnie jak w przypadku Abrahama, który nie spełnił zadania złożenia ofiary symbolicznej, Izraelici nie potrafili złożyć wymaganej od nich ofiary na poziomie narodowym i doprowadzili do ukrzyżowania Jezusa. Dlatego kolejny okres, trwający dwa tysiące lat - od Abrahama do Jezusa - został utracony na rzecz Szatana. W konsekwencji konieczne stało się ustanowienie jeszcze jednego przedziału czasowego, dzięki któremu poprzedni okres mógłby zostać przywrócony na stronę Boga przez odszkodowanie. Takie jest znaczenie dwóch tysięcy lat od czasów Jezusa do dnia dzisiejszego. W tym okresie, który ustanowiony został w oparciu o krzyżową ofiarę Jezusa, chrześcijanie muszą ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym.

2.2 PODZIAŁ EPOK W PROCESIE OPATRZNOŚCI ODNOWY

Kolejne epoki w procesie opatrności odnowy ukazują postęp Bożej opatrności. Można je podzielić według sześciu kryteriów.

2.2.1 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO SŁOWA BOŻEGO

(i) W ciągu trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama ludzie nie spełnili wystarczających warunków odszkodowania, aby móc bezpośrednio otrzymać Słowo Boże. Upadli ludzie mogli jedynie spełniać warunki odszkodowania przez składanie ofiar; dzięki temu ustanowili jednak podstawę dla następnego okresu, w którym Bóg mógł rozpocząć opatrność odnowy w oparciu o Słowo. Stąd okres ten nazywany jest opatrnościowym okresem ustanawiania podstawy dla Słowa.

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa duchowość i intelekt ludzi rozwinęły się do poziomu etapu kształtowania w oparciu o Słowo objawione w Starym Testamencie. Dlatego okres ten nazywany jest etapem kształtowania opatrności albo Epoką Starego Testamentu.

(iii) Podczas dwóch tysięcy lat od Jezusa do Powtórnego Przyjścia duchowość i intelekt ludzi podniosły się do poziomu okresu wzrastania w oparciu o Słowo Boże objawione w Nowym Testamencie. Okres ten nazywa się więc etapem wzrastania opatrności albo Epoką Nowego Testamentu.

(iv) Podczas okresu, który nastąpi po Powtórnym Przyjściu Chrystusa i w którym opatrność odnowy ma zostać ostatecznie wypełniona, duchowość i zdolności intelektualne ludzkości rozwiną się do poziomu etapu doskonalenia w oparciu o Słowo Spełnionego Testamentu. Słowo to zostanie objawione w celu dokończenia opatrności odnowy. Okres ten nazywany jest zatem etapem doskonalenia opatrności lub Epoką Spełnionego Testamentu.

2.2.2 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO POSTĘPU BOŻEGO DZIEŁA ZMARTWYCHWSTANIA

(i) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama ludzie składali ofiary, ustanawiając w ten sposób podstawę do rozpoczęcia Epoki Starego Testamentu, w której Bóg mógł zapoczątkować właściwe dzieło zmartwychwstania. Dlatego okres ten nazywa się opatrnościową epoką ustanawiania podstawy dla zmartwychwstania.

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa ludzie mogli zmartwychwstać do poziomu duchów ukształtowanych w oparciu o Słowo Starego

Testamentu i zasługi wieku w opatrności odnowy. Okres ten nazywa się więc opatrnościową epoką zmartwychwstania na etapie kształtowania.

(iii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Jezusa do Powtórnego Przyjścia ludzie mogli zmartwychwstać do poziomu duchów żywych w oparciu o Słowo Nowego Testamentu i zasługi wieku w opatrności odnowy. Stąd okres ten nazywa się opatrnościową epoką zmartwychwstania na etapie wzrastania.

(iv) W okresie, który nastąpi po Powtórnym Przyjściu Chrystusa, ludzie dostąpią pełnego zmartwychwstania do poziomu duchów boskich, w oparciu o Słowo Spełnionego Testamentu i zasługi wieku w opatrności odnowy. Okres ten nazywamy zatem opatrnościową epoką zmartwychwstania na etapie doskonalenia.

2.2.3 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO OPATRNOŚCI ODNAWIANIA PRZEZ ODSZKODOWANIE UTRACONYCH OKRESÓW WIARY

(i) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama Bóg ustanawiał podstawę do rozpoczęcia Epoki Starego Testamentu. Choć okres ten został utracony na rzecz Szatana, to jednak Bóg, pracując przez Abrahama, zapoczątkował ostatecznie Epokę Starego Testamentu, w której ów utracony okres mógł zostać odnowiony przez odszkodowanie. Dlatego okres ten nazywany jest Opatrnościową Epoką Ustanawiania Podstawy dla Odnowy (przez odszkodowanie).

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa Bóg, pracując głównie z ludem Izraela, odnowił przez odszkodowanie poprzedni okres dwóch tysięcy lat, utracony na rzecz Szatana z powodu błędu popełnionego przez Abrahama podczas składania ofiary symbolicznej. Okres ten nazywa się zatem Opatrnościową Epoką Odnowy (przez odszkodowanie).

(iii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Jezusa do Powtórnego Przyjścia Bóg, działając głównie przez chrześcijaństwo, odnowił przez odszkodowanie Epokę Starego Testamentu, utraconą na rzecz Szatana z powodu ukrzyżowania Jezusa. Stąd okres ten nazywa się Opatrnościową Epoką Przedłużenia Odnowy (przez odszkodowanie).

(iv) W okresie, który nastąpi po Powtórnym Przyjściu Chrystusa, Bóg będzie odnawiał przez odszkodowanie cały proces opatrności odnowy utracony na rzecz Szatana i doprowadzi do ostatecznego zakończenia opatrności odnowy. Okres ten nazywa się więc Opatrnościową Epoką Wypełnienia Opatrności Odnowy (przez odszkodowanie).

2.2.4 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO ZASIĘGU PODSTAWY PRZYJĘCIA MESJASZA

(i) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama Bóg ustanowił rodzinną podstawę przyjęcia Mesjasza, pracując z rodziną Abrahama na fundamencie spełnionych przez nią warunków. Okres ten nazywa się więc opatrnościową epoką ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie rodziny.

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa Bóg pracował nad ustanowieniem narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza, prowadząc naród izraelski w oparciu o Słowo Starego Testamentu. Dlatego okres ten nazywa się opatrnościową epoką ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie narodu.

(iii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Jezusa do Powtórnego Przyjścia Bóg ustanawiał światową podstawę przyjęcia Mesjasza, działając przez chrześcijaństwo na

poziomie ogólnoswiatowym w oparciu o Słowo Nowego Testamentu. Okres ten nazywa się zatem opatrnościową epoką ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym.

(iv) W okresie, który nastąpi po Powtórny Przyjściu Chrystusa, Bóg zakończy dzieło ustanawiania kosmicznej podstawy przyjęcia Mesjasza, pracując zarówno w świecie duchowym jak i na ziemi w oparciu o Słowo Spełnionego Testamentu. Stąd okres ten nazywa się opatrnościową epoką wypełnienia podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie kosmicznym.

2.2.5 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO ODPOWIEDZIALNOŚCI ZA DZIEŁO ODNOWY

(i) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama Bóg ustanowił podstawę, w oparciu o którą mógł prowadzić Opatrzność Odnowy w nadchodzącej Epoce Starego Testamentu. Za wypełnienie tej opatrności odpowiedzialność ponosił On sam. Okres ten nazywa się więc opatrnościową epoką ustanawiania podstawy dla odpowiedzialności Boga.

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa Bóg jako stwórca istot ludzkich wziął odpowiedzialność za prowadzenie opatrności odnowy na etapie kształtowania. Bóg pracował przez proroków i sam wziął pierwszą odpowiedzialność za pokonanie Szatana. Okres ten nazywa się zatem epoką opatrności opartej o odpowiedzialność Boga.

(iii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Jezusa do Powtórnego Przyjścia Jezus i Duch Święty, którzy podjęli misję Adama i Ewy, prowadzili opatrność odnowy na poziomie etapu wzrastania. Jezus i Duch Święty ponosili drugą odpowiedzialność za pokonanie Szatana, pracując nad odnową upadłych ludzi. Stąd okres ten nazywa się epoką opatrności opartej o odpowiedzialność Jezusa i Ducha Świętego.

(iv) W okresie, który nastąpi po Powtórny Przyjściu Chrystusa, ludzie wiary na ziemi i w niebie mają wziąć trzecią odpowiedzialność za pokonanie Szatana, upadłego archaniola i dokończyć opatrność odnowy. Mają tego dokonać zgodnie z Zasadą Stworzenia, która wskazuje ludziom drogę zdobycia prawa do panowania nad aniołami. Dlatego okres ten nazywa się epoką opatrności opartej o odpowiedzialność wiernych.

2.2.6 PODZIAŁ EPOK W ODNIESIENIU DO TOŻSAMOŚCI CZASU W OPATRZNOŚCI ODNOWY

(i) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Adama do Abrahama podstawa przyjęcia Mesjasza była odnawiana przez wypełnianie tożsamyh warunków odszkodowania o charakterze symbolicznym. Stąd okres ten nazywa się epoką symbolicznej tożsamości czasu.

(ii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Abrahama do Jezusa podstawa przyjęcia Mesjasza była odnawiana przez wypełnianie tożsamyh warunków odszkodowania o charakterze obrazowym. Okres ten nazywa się więc epoką obrazowej tożsamości czasu.

(iii) Podczas trwającego dwa tysiące lat okresu od Jezusa do Powtórnego Przyjścia podstawa przyjęcia Mesjasza była odnawiana przez wypełnianie tożsamyh warunków odszkodowania o charakterze rzeczywistym. Dlatego okres ten nazywa się epoką rzeczywistej tożsamości czasu.

Cześć 3

HISTORIA OPATRZNOŚCI ODNOWY I JA

Każdy z nas jako jednostka jest owocem historii opatrności odnowy. Ja sam muszę osiągnąć cel stworzenia - nie może tego za mnie zrobić nikt inny. Ja muszę wziąć na ramiona krzyż historii i odpowiedzieć na jej wezwanie. Aby wypełnić swoją historyczną odpowiedzialność, muszę za swojego życia, drogą własnego wysiłku (horyzontalnie) wypełnić (wertykalne) warunki odszkodowania, które nagromadziły się podczas długiego procesu opatrności odnowy. Jedynie po spełnieniu tego zadania mogę z dumą uważać się za owoc historii, który Bóg tak bardzo pragnął ujrzeć przez cały przebieg opatrności odnowy. Innymi słowy, muszę w swoim pokoleniu odnowić przez odszkodowanie wszystkie niedopełnione misje proroków i świętych, którzy w różnych okresach powołani zostali do niesienia krzyża odnowy. Tylko w ten sposób będę mógł być uważany za jednostkę, która osiągnęła cel opatrności odnowy. Aby odnieść to historyczne zwycięstwo, muszę zrozumieć pierwotny cel, w jakim Bóg powołał dawnych proroków i świętych oraz szczegóły opatrnościowych misji, które im powierzył. Przede wszystkim zaś muszę być w stanie odczuć, czego doświadczało Serce Boga w momentach ich wysiłków, triumfów i porażek.

Nikt spośród upadłych ludzi nie może się stać takim historycznym zwycięzcą jedynie dzięki własnym wysiłkom. Cel i zasady opatrności odnowy zostaną nam objawione przez Chrystusa, kiedy powróci on, aby dopełnić dzieła opatrności odnowy. Jeżeli uwierzymy w niego, zjednoczymy się z nim i będziemy uczestniczyć w jego działaniach, pod jego przewodnictwem wypełnimy w sposób horyzontalny wertykalne warunki odszkodowania nagromadzone w historii opatrności odnowy.

Droga, którą musimy dzisiaj przejść, wytyczona została przez dawnych świętych i ludzi wybranych przez Boga - wszystkich tych, którzy poświęcili życie dla wypełnienia Bożej woli. My musimy przejść ją do samego końca, do którego nie dotarł żaden z naszych poprzedników. Aby tego dokonać, musimy dokładnie poznać i zrozumieć zasady odnowy. Omówione są one obszernie w kolejnych rozdziałach tej książki.